

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobců: a) Ing. P. P., X,
 b) Ing. L. P., X,
 oba zastoupeni JUDr. Michalem Božkem, advokátem, Na Příkopě
 583/15, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 1760/18,
 306 32 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2021, č.j. PK-ŽP/12027/21,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobci se společnou žalobou ze dne 19. 10. 2021, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2021, č.j. PK-ŽP/12027/21 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru životního prostředí (dále jen „prvoinstanční správní orgán“ nebo správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 5. 2021, č.j. MH/06247/2021 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) a v souladu s § 45 odst. 3 správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobců ze dne 30. 4. 2021 o povolení obnovy řízení vedeného pod sp. zn. MH/02862/2019.

2. Pod sp. zn. MH/02862/2019 bylo vedeno vodoprávní řízení ve věci povolení odběru podzemních vod ze stávajícího vodního zdroje. Rozhodnutím prvoinstančního správního orgánu ze dne 10. 7. 2019, č.j. MH/06228/2019, bylo vyhověno žádosti města Nalžovské Hory o vydání povolení podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 1. zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru.
3. Správní řízení je upraveno správním řádem. Ochrana povrchových a podzemních vod, resp. právní vztahy k povrchovým a podzemním vodám jsou upraveny vodním zákonem.

[II] Žaloba

4. Žalobci byli přesvědčeni, že napadené rozhodnutí je nesprávné a trpí nepřezkoumatelností, a to z níže uvedených důvodů.
5. Žalovaný v první řadě souhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobci nebyli účastníky řízení vedeného před správním orgánem I. stupně o vydání předmětného povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru.
6. Uvedený závěr správních orgánů je nesprávný. Lze nepochybně souhlasit s tím, že žalobci nebyli účastníkem řízení před správním orgánem I. stupně o žádosti města Nalžovské Hory o vydání předmětného povolení. Nicméně, žalobci byli (být měli) minimálně dotčenou osobou, jelikož byli ve svých právech a povinnostech přímo dotčeni rozhodnutím správního orgánu ze dne 10. 7. 2019 (§ 27 odst. 2 správního řádu). Nehledě rovněž na to, že za účastníka řízení se bude v pochybnostech považovat i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak (§ 28 odst. 1 správního řádu). Žalovaný se s touto námitkou nikterak nevypořádal, čímž napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek odůvodnění.
7. Již v žádosti o povolení obnovy řízení ze dne 30. 4. 2021 žalobci uvedli, že ochranné pásmo vodního zdroje (OPVZ) má tvar čtverce o rozměrech 40x40 metrů. To znamená, že polovina oplocení OPVZ se nachází na jejich pozemku, tj. na pozemku parc. č. X v k.ú. . Ostatně, i studna se z její poloviny nachází na jejich pozemku. To žalobci prokázali kupní smlouvou ze dne 30. 10. 2012, včetně geometrického plánu a souhlasu správního orgánu s geometrickým plánem, a mapovým zákresem OPVZ.
8. Ani k těmto důkazům se žalovaný nikterak nevyjádřil a naopak přihlédl k situaci katastrální mapy a ortofotomapy pořízené dne 20. 2. 2019, z níž má dle žalovaného vyplývat, že studna je umístěna na hranici pozemku p. č. XA v k.ú. K., jehož vlastníkem je město Nalžovské Hory. Žalobci v této souvislosti uvedli, že žalovaný nepřihlédl k jim doloženým důkazům, ani se s nimi nijak nevypořádal, a proto napadené rozhodnutí trpí i v tomto ohledu nepřezkoumatelností.
9. I kdyby měla být vzata v úvahu jako důkaz situace katastrální mapy a ortofotomapy, tak i z nich je zřejmé, že studna skutečně stojí zčásti na sousedním pozemku parc. č. X v k.ú. K., jehož vlastníkem jsou žalobci. Žalované rozhodnutí je tak navíc nesprávné. Stran toho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobci citovali z odborné literatury, podle které: „Pokud správní orgán obdrží žádost od osoby, která nebyla ani býti nemohla účastníkem původního řízení, může správní orgán řízení o obnově zastavit z důvodu zjevně právně nepřipustné žádosti.“ Výkladem *a contrario* to tedy dle žalobců znamená, že pokud by určitá osoba mohla býti účastníkem původního řízení, nemůže správní orgán řízení o obnově zastavit z důvodu zjevně právně nepřipustné žádosti. A jelikož je zde nepochybné, že žalobci takovými osobami být minimálně mohly, nebyl správní orgán I. stupně oprávněn vydat usnesení o zastavení řízení. Takové rozhodnutí je nezákonné a nezákonným činí i žalobou napadené rozhodnutí.

10. Správní orgán I. stupně dále v prvoinstančním rozhodnutí konstatoval, že neshledal důvody pro nařízení obnovy řízení z moci úřední, přičemž tento svůj závěr ničím neodůvodňuje. Správní orgán jen citoval zákonné důvody uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu a k tomu uvedl, že „totožný závěr je uveden v Závěru č. 91 ze zasedání poradního sboru ministerstva vnitra ke správnímu řádu ze dne 11. 6. 2010“.
11. Jak již žalobci uvedli ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, citace zákonných ustanovení není řádné odůvodnění (jakéhokoliv) rozhodnutí. Z rozhodnutí správního orgánu musí jednoznačně vyplývat, jakými myšlenkovými úvahami se správní orgán řídil, jak dospěl ke svým závěrům, přičemž je vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Prvoinstanční rozhodnutí však náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu nesplňuje, a je tedy nepřezkoumatelné z důvodu chybějícího a nedostatečného odůvodnění.
12. Žalovaný se k této odvolací námitce vyjádřil tak, že správní orgán I. stupně svou úvahu zmínil byť stroze, ale dostatečně, a dále, že Závěr č. 91 není důkazem, se kterým by správní orgán musel účastníky řízení seznámit před vydáním rozhodnutí.
13. Ohledně toho žalobci zopakovali, že jim není zřejmé, co se rozumí textem „v Závěru č. 91 ze zasedání poradního sboru ministerstva vnitra ke správnímu řádu ze dne 11. 6. 2010“ ani to, s čím má být závěr v tomto „Závěru“ totožný. Uvedený „Závěr“ není veřejně dostupný, správní orgány to ostatně ani netvrdí, a jedná se o typický znak svévole správního uvážení. Není tak nikterak zřejmé, z čeho vycházejí úvahy správních orgánů, naopak je evidentní, že jakýsi Závěr č. 91 je důkazem, se kterým měli být žalobci seznámeni před vydáním rozhodnutí. I z tohoto důvodu je tak dána nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů. Ve vztahu k požadavku na přezkoumatelnost správních a soudních rozhodnutí žalobci odkazují na konstantní judikaturu soudů, mimo jiné na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65, nebo ze dne 23. 7. 2009, č.j. 9 As 71/2008-109, resp. nález Ústavního soudu ČR ze dne 24. 11. 2011, sp.zn. III. ÚS 2204/10.
14. Žalobci dále připomněli, že v rámci řízení před správním orgánem o povolení žádosti města Nalžovské Hory muselo být OPVZ fyzicky oploceno. Jedná se o zákonnou povinnost uživatele vodního zdroje, který se jinak dopouští správního deliktu dle § 125a odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. K vydání rozhodnutí o povolení k nakládání s podzemními vodami – k jejich odběru by mohlo dojít pouze za předpokladu, že ochranné pásmo je oploceno, a tento faktický stav byl povinen správní orgán v rámci správního řízení zjistit.
15. Byť žalobci doložili ke své žádosti ze dne 30. 4. 2021 důkazy, z nichž jednoznačně vyplývá, že OPVZ v okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 7. 2019 oploceno nebylo, žalovaný dospěl k názoru, že se nejedná o nutnou podmínku pro vydání předmětného povolení s odkazem na § 30 vodního zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. Žalobci k tomu uvedli, že žalovaný svým právním názorem zcela popřel právní charakter vodního zdroje, když tedy dle názoru žalovaného není žádného ochranného pásma v tomto případě zapotřebí. Jinými slovy, nikdo se ani nemohl dopustit deliktu, pokud oplocení vodního zdroje zcela chybí, přestože sám žalovaný uvádí, že se o pochybení jedná. Žalovaný si zjevně protirečí, a to zcela účelově, aby podpořil argumentaci správního orgánu I. stupně, jehož usnesení je nepřezkoumatelné. Nehledě na to, že v § 30 vodního zákona není o oplocení OPVZ nic. V tomto žalobci dále odkázali na dopis tajemníka správního orgánu Mgr. Ing. Pavla Vondryse ze dne 12. 2. 2021, č.j. MH/00859/2021, který jim byl doručen dne 15. 2. 2021 a z něhož citovali: „šetřením byl potvrzen podnět podavatelů, že vodní zdroj, resp. jeho ochranné pásmo není fyzicky zabezpečeno plotem, jak bylo stanoveno v rozhodnutí VLHZ 673/34 ze dne 21. 6. 1985.“ V samém závěru dopisu pak tajemník správního orgánu I. stupně shledává podnět za opodstatněný. Jinými slovy, je jednoznačné, že vodní zdroj musí mít ochranné pásmo a toto musí být oploceno.
17. V rámci vodoprávního řízení bylo tak povinností na tuto skutečnost upozornit. Měl na ní upozornit jednak žadatel (město Nalžovské Hory), jednak osoba s odbornou způsobilostí. Nic z tohoto však z rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 7. 2019 nevyplývá, není z něj ani zřejmé, zda byl vůbec zjišťován fyzický stav vodního zdroje a jeho oplocení. A pokud by součástí spisu byla informace, že OPVZ oploceno je, jednalo by se o skutečnost nepravdivou.
18. Dle odborné literatury se za nepravdivý důkaz považuje i důkaz, který svou nepravdivostí (nesprávností, zkresleností) znemožňuje správnímu orgánu učinit si pravdivý úsudek o stavu dokazované věci. Není pak důležité, zda k nepravdivému důkazu došlo chybným postupem při dokazování ze strany správního orgánu, nebo zaviněným či nezaviněným jednáním dotčené osoby. Může se jednat např. o podvrženou listinu či znalecký posudek.
19. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že neshledaly, že by vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nejedná se o správný závěr. Žalobci totiž a) jednoznačně prokázali faktickou (fyzickou) neexistenci oplocení OPVZ v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 10. 7. 2019, b) jednoznačně prokázali, že v původním řízení se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, konkrétně se jedná o důkaz, který měl prokazovat, na jakém pozemku se nachází vodní zdroj, když žadatel (město Nalžovské Hory) zatajil správnímu orgánu I. stupně, že vodní zdroj se zčásti nachází na pozemku žalobců.
20. Žalovaný rovněž nesprávně uvedl, že případné nedodržování podmínek rozhodnutí o stanovení OPVZ je předmětem přestupkového řízení, nikoliv řízení o odběru podzemní vody a nemůže způsobit nezákonnost tohoto povolení. Žalovaný k tomu konstatoval, že samotný odběr podzemní vody nijak veřejný zájem ovlivnit nemůže.
21. Žalovanému zcela uniká účel oplocení OPVZ, kterým je především ochrana nezávadnosti a jakosti vodního zdroje, kterážto nemůže být zaručena v případě chybějícího oplocení. Veřejným zájmem je nepochybně odběr nezávadné podzemní vody. Nehledě na to, že dle odborné literatury může být veřejným zájmem zájem na tom, aby rozhodnutí správních orgánů odpovídala skutečnosti. Ze shora uvedeného je patrné, že rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 7. 2019 skutečnosti neodpovídá.
22. Na závěr žalobci konstatovali, že obnovu řízení je možné nařídít i tehdy, pokud by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (bez ohledu na jejich prospěšnost pro účastníka).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Nepravdivost důkazů byla prokázána, avšak správní orgány tuto skutečnost účelově opomíjely.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 7. 12. 2021, v němž zcela odkázal na napadené i prvoinstanční rozhodnutí, která jsou srozumitelná a přezkoumatelná, a veškeré námitky žalobců byly v těchto rozhodnutích vypořádány. Žalovaný měl za to, že se se všemi žalobními námitkami vypořádal již v napadeném rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný soudu navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[IV] Posouzení věci

24. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
25. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
26. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
27. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
28. Žaloba není důvodná.
29. Podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu platí: *„Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.“*
30. Podle § 45 odst. 3 správního řádu platí: *„Žádost nesmí být zjevně právně nepřipustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§ 66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni.“*
31. Podle § 100 odst. 1 správního řádu platí: *„Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými [písm. a)], nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno [písm. b)], a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“*
32. Žalobci tvrdili, že měli být účastníkem vodoprávního řízení, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Městského úřadu Horažďovice ze dne 10. 7. 2019, č.j. MH/06228/2019. V předmětném vodoprávním řízení bylo městu Nalžovské Hory vydáno povolení k odběru podzemní vody z vrtané studny na pozemku parc. č. XA v k.ú. K. Zahájeno bylo v roce 2019. Z výše uvedeného důvodu podali žalobci žádost o obnovu řízení. V souvislosti s účastenstvím ve zmiňovaném řízení žalobci namítali, že žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal, a proto je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.
33. Soud konstatuje, že tato žalobní námitka není opodstatněná, neboť žalovaný se této skutečnosti dostatečně věnoval na str. 3 napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

34. Soud stran otázky účastenství uvážil následovně. To, kdo je účastníkem vodoprávního řízení, stanovil v době zahájení předmětného vodoprávního řízení § 115 odst. 16 vodního zákona, podle něhož platilo: „Účastníkem řízení o povolení k odběru podzemní vody je žadatel a dále osoby podle odstavců 4 a 7. Účastníky řízení o určení správce drobného vodního toku nebo jeho zrušení jsou žadatel, dosavadní správce drobného vodního toku, správce povodí a obce, jejichž územím drobný vodní tok protéká. K vydání rozhodnutí se vyjadřují příslušné vodoprávní úřady (§ 106 odst. 1).“
35. Podle § 115 odst. 4 vodního zákona platilo: „Účastníkem řízení jsou též obce, v jejichž územním obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
36. Podle § 115 odst. 7 vodního zákona platilo: „Občanské sdružení má postavení účastníka řízení vedeného podle tohoto zákona, s výjimkou stavebních řízení vedených podle § 15 a řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, jestliže písemně požádá o postavení účastníka řízení do 8 dnů ode dne sdělení informace podle odstavce 6. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“
37. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č.j. 10 As 105/2021-42 (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), vyjevil toto (zvýraznění podtržením provedl krajský soud): „[17] Původně bylo účastenství v řízení podle vodního zákona pojato jako speciální úprava jednak ke správnímu řádu, jednak ke stavebnímu zákonu. Pokud vodní zákon nestanovil jinak, postupovaly vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, týkalo-li se řízení vodních děl (§ 115 odst. 1 vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010). [...]
- [18] Počínaje 1. 8. 2010 (od novelizace provedené zákonem č. 150/2010 Sb.) se jednak změnil úvodní odstavec § 115 vodního zákona (nyní už subsidiárně neodkazuje také na správní řád, ale jen na stavební zákon), jednak bylo speciálně upraveno účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody (a také o určení správce drobného vodního toku nebo jeho zrušení; § 115 odst. 15 – později odst. 16 – vodního zákona). Tato nová úprava je komplexní a vylučuje obecnou úpravu účastenství podle stavebního zákona (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2014, č.j. 10 As 77/2014–62, Z-Group Steel Holding). Důvodová zpráva k nové úpravě poukázala na to, že vodoprávní řízení často zatěžují spory či pochybnosti o účastenství. Stalo se celkem běžnou praxí, že se za účastníky vodoprávního řízení o povolení k odběru podzemních vod automaticky považují též vlastníci pozemků, na nichž se s vodou nakládá. Důvodová zpráva k tomu zdůraznila, že povrchové ani podzemní vody nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, na němž nebo pod nímž se vyskytují. Proto se zákonodárce rozhodl úpravu účastenství zpřesnit.
38. Zákonná úprava i judikatura kasačního soudu jsou jednoznačné. Vodní zákon v relevantním znění předně vylučoval a vylučuje subsidiární použití správního řádu na vodoprávní řízení, tedy včetně vymezení účastníků řízení (§ 27 správního řádu) nebo řešení otázky pochybností o účastenství (§ 28 správního řádu). A dále, vodní zákon obsahuje speciální úpravu účastenství v řízení o povolení k odběru podzemní vody (tedy řízení, jehož obnovy se žalobci domáhali). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, „tato úprava je komplexní a vylučuje obecnou úpravu účastenství podle stavebního zákona“. Krajský soud k tomu opakuje, že ona úprava rovněž vylučuje obecnou úpravu účastenství podle správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

39. Shrnutí, žalobci nebyli a ani nemohli být účastníky řízení, o jehož obnovu žádali, tedy vodoprávního řízení o vydání povolení k odběru podzemní vody (zakončeného pravomocným rozhodnutím Městského úřadu Horažďovice ze dne 10. 7. 2019, č.j. MH/06228/2019), neboť nesplňovali podmínky účastenství podle vodního zákona. Na této skutečnosti nemohlo změnit nic ani umístění studny, případně ochranného pásma vodního zdroje na pozemcích žalobců, k čemuž se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž vyjádřil.
40. Stran žalobních námitek týkajících se oplocení ochranného pásma vodního zdroje soud konstatuje, že jsou zcela mimoběžné s předmětem řízení o této žalobě, tj. s nepovolením obnovy řízení vodoprávního řízení o povolení odběru podzemních vod. Žalovaný se jimi v napadeném rozhodnutí přesto zabýval, avšak na řízení o (ne)povolení obnovy řízení neměly tyto námitky žádný vliv.
41. Z ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu jednoznačně vyplývá, že řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se při splnění podmínek specifikovaných pod písm. a) a b) tohoto ustanovení obnoví na žádost „účastníka“. A takovým účastníkem se rozumí právě účastník řízení, o jehož obnovu je žádáno.
42. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobců podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy proto, že byla podána žádost zjevně právně nepřipustná. Za takovou lze považovat žádost, u níž je na první pohled zcela zřejmé, že jí nelze vyhovět, protože se žadatel domáhá něčeho, o čem nelze fakticky nebo právně rozhodovat (např. žádost o přiznání určitého práva, které se váže na splnění určité podmínky, kterou však žadatel nesplňuje). Nepřipustnost přitom musí vyplývat ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dokazování.
43. Soud konstatuje, že žádost žalobců byla zjevně právně nepřipustná. Žalobci se domáhali přiznání práva (zde obnovy řízení), avšak zjevně nesplňovali podmínky stanovené § 100 odst. 1 správního řádu, neboť nebyli a nemohli být účastníky řízení, o jehož obnovu žádali (což bez jakýchkoliv pochybností vyplývalo z § 115 odst. 16 ve spojení s § 115 odst. 4 a 7 vodního zákona). Bylo tedy na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět.
44. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny již podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu, což správní orgány řádně zdůvodnily, nebylo možno uvažovat ani o nařízení obnovy (řízení) z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu (aniž by dle názoru soudu bylo nutno hodnotit, zda je splněna podmínka veřejného zájmu na novém řízení). Ani z tohoto důvodu soud neshledal správní rozhodnutí nepřezkoumatelnými.
45. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

46. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobcům, kteří ve věci úspěch neměli. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 30. 8. 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.